

ԿԵԱՆՔԻ ՍԱՂՄՈՍԸ

(Լ. օնգճելլօ)

Ինձ մի՛ ասիր քո երգերում վճառուր,
Թէ մեր կեանքը լոկ երազ է անցաւոր.
Ամեն բան էլ ունի իմաստ մի ներքին,
Մեռած է նա, ում մէջ նիրհում է ոգին:
Կեանքը կեղծիք եւ կասակ չէ կամ երազ,
Մահ, գերեզման նպասակ չեն անկասկած:
Այն խօսերը՝ „հող էիր դու, հո՛ղ դառնաս“,
Քո այդ անմահ հոգու համար չէ ասուած:
Վայելքների, վճիռ մէջ չէ կեանքը մեր,
Այս մեր ուղին ունի եւ սո՛ւրբ նպասակ,
Մեր ոյժի չափ սիրե՛լ, գործել բարիքներ,
Եւ ամեն օր յառա՛ջ գնալ անսայթափ:
Յառա՛ջ, յոյսով, աշխարհի մէջ գործ շա՛տ կայ,
Ժամանակը այնքա՛ն արագ է թռչում—
Մեր խեղճ սիրտն էլ, թէպէտ բաղխում է վստահ,
Բայց մեր կրծքում թաղման երգ է մե՛րք հնչում:
Ողջ աշխարհը կռուի դաշտ է մեզ անվերջ.
Ընդդէմ բաղդի՝ նմարտութեան կռուի մէջ,
Դու՛ մունջ ստուկ, անկամք գրաստ մի՛ լինիր,
Յառա՛ջ գնա՛ եւ սուրբ մարտում քա՛ջ մեռիր:

Թո՛ղ ապագայ երազանքը հանելի,
 Իսկ անցեալը մեռելներին թո՛ղ թաղէ...
 Ներկան է կեանք: Մարսնչողի նեմարիս
 Նպասակն էլ ու կոչումն էլ ա՛յդտեղ է:
 Նրա գործը — օրինակ է ամենքին,
 Որ կարող ենք անարդարք մենք յաղթել.
 Եւ մտնելով մութ գերեզման, թանկագին
 Հետքեր թողնել: Եւ մահուանից յետ ապրել:
 Եւ կեանքի գոռ ակիքներից հալածուած,
 Գո՛ւցէ մի օր, մեր եղբայրը մոլորուած,
 Թարմ հետքերով նա կը գտնի այդ ուղին,
 Եւ կը զարթնի նորից աշխոյժ վեհ հոգին:
 Դէ՛հ, վե՛ր կենանք, գործի գնանք մենք շուտով,
 Հերիք քեննք, արդէն ժամ է արթնութեան:
 Եւ թո՛ղ հոգին ապրի, գործի հաւաստով —
 Յօգուտ բարու եւ նեմարսի յաղթութեան:

Կ. ԿՐԱՍՈՒՆԻԿԵԱՆ